

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 3340 van 30 oktober 2007
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X, alias X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Sri Lankaanse nationaliteit, op 25 juni 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1 Het feitenrelaas van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U zou over de Srilankaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit het gebied rond Jaffna. Twee van uw broers zouden als strijders voor de “LTTE” (Liberation Tigers of Tamil Eelam) gesneuveld zijn. Uw ouders zouden eind 1992 besloten hebben om u en uw broer naar Frankrijk te sturen. In 1993 zou u in Frankrijk erkend zijn als vluchteling. U zou een statuut gekregen hebben dat geregeld verlengd werd. U zou in Frankrijk gewerkt hebben. In 2005 zou u naar een huwelijksfeest in Nederland gegaan zijn. U zou uw identiteitsdocumenten niet bij gehad hebben en hierdoor zou men u verschillende maanden opgesloten hebben in Nederland. Sinds 2004 zou u in Frankrijk een relatie gehad hebben met een Tamil meisje. Daar jullie uit verschillende kastes komen, mochten jullie niet trouwen. Haar broers zouden lid zijn van een misdadige vereniging. Zij zouden u verschillende malen bedreigd en geslagen hebben, opdat u hun zuster met rust zou laten. Zo zouden ze u met een mes gestoken hebben en een andere maal zouden ze u met een bijl geslagen hebben. U zou een klacht neergelegd hebben bij de Franse politie. De politie zou de ouders gearresteerd hebben, en het zou tot een rechtszaak gekomen zijn, maar u durfde geen verdere stappen te zetten, waardoor de ouders weer vrijkwamen. Ze zouden uw broer

in Frankrijk en zijn gezin bedreigd hebben. Tevens zouden ze uw familie die na hun vlucht uit Sri Lanka, in India verblijft, gecontacteerd en bedreigd hebben. De broers zouden van u geëist hebben dat u Frankrijk zou verlaten. U zou uw statuut als erkend vluchteling in Frankrijk ingetrokken hebben en u zou vertrokken zijn. U zou in oktober 2006 in België asiel hebben aangevraagd onder de naam van uw jonger broer. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een geboortecertificaat van uw broer, documenten ivm uw baan in Frankrijk, Franse juridische documenten, een medisch certificaat en documenten ivm uw asielaanvraag in Frankrijk.”

1 De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Daar u moedwillig poogde om de Belgische asielinstanties te misleiden, kan u de status van erkend vluchteling niet toegekend worden.

*Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS) diende u vooreerst te erkennen dat u onder een valse identiteit asiel heeft aangevraagd. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw naam **X (M.)** was. Ter ondersteuning hiervan legde u een **geboorteakte** voor. Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat de naam die u op de DVZ had opgegeven **de naam van uw broer in India is, daar uw naam X is.** De*

*voorgelegde **geboorteakte bleek die van uw broer te zijn.** Tevens beweerde u voor het CGVS dat u al **in 1992 Sri Lanka verlaten** had en nooit teruggekeerd was naar uw geboorteland. In 1993 zouden u en een broer van u **in Frankrijk erkend zijn als vluchteling.** Voor de DVZ had u verklaard dat u **tot juni 2006 in Sri Lanka verbleef** en u zou nog **nooit asiel aangevraagd hebben.** U diende dan ook te erkennen dat **uw verklaringen voor de DVZ volledig gelogen waren.** U beweerde dat u uw verklaringen voor het CGVS wou aanpassen daar u niet langer wou liegen, maar uw bekentenis lijkt eerder ingegeven door het feit dat de DVZ in haar beslissing er reeds op wees dat uw vingerafdrukken in Nederland terug gevonden waren. Gezien het algemeen geldende rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*”, kan er geen geloof meer gehecht worden aan het geheel van uw verklaringen. Wat betreft uw vlucht uit Sri Lanka verklaarde u dat u op dat ogenblik geen persoonlijk probleem kende. U heeft uw vrees voor terugkeer naar Sri Lanka dan ook niet aannemelijk gemaakt.*

Mocht er gezien uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen nog enig geloof gehecht worden aan uw nieuwe relaas dan dient opgemerkt dat de door u beschreven problemen in Frankrijk eerder van strafrechtelijke en inter-persoonlijke aard zijn. Deze motieven vallen als dusdanig niet onder de Conventie van Genève die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U had in Frankrijk ruzie met de broers van uw vriendin. Ze zouden u verschillende malen aangevallen, verwond en bedreigd hebben. U had zich wegens deze problemen tot de Franse politie kunnen wenden. U zou dit gedaan hebben. De Franse politie zou de daders gearresteerd hebben en het zou tot een rechtszaak gekomen zijn (zie bijgevoegde documenten). U zou echter niet verschenen zijn op de dag van de zitting. Nergens blijkt dus dat de Franse autoriteiten onwillig zouden zijn om u de nodige bescherming te bieden. Wat meer is, ze zouden de daders misschien zelfs veroordeeld hebben als u de klacht niet ingetrokken had. U kan van de Franse autoriteiten redelijkerwijs dan ook niet meer verwachten om u te beschermen. U heeft zich echter vrijwillig onttrokken aan deze bescherming door uw aanklacht in te trekken. Tevens had u deze lokale problemen die u kende in Frankrijk kunnen ontwijken door elders in Frankrijk te gaan wonen. U heeft dus een langere periode in een veilig derde land doorgebracht, terwijl u geen directe reden had om u te onttrekken aan de internationale bescherming die dit land u wist te bieden. Tevens kunt u niet aannemelijk maken dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te vrezen. Gezien uw langdurige afwezigheid uit Sri Lanka lijkt het weinig aannemelijk dat u ergens in uw land van herkomst problemen zou kennen. Gezien de huidige situatie in uw beweerde streek van herkomst, kunt u nog altijd gebruik maken van het veilige interne vluchtalternatief Colombo.

Tenslotte dient opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- en/ of reisdocument, waardoor uw identiteit en/ of reisweg niet kunnen worden nagegaan. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Ze wijzen enkel op uw langdurige legale aanwezigheid in Frankrijk en op de bescherming die de Franse autoriteiten u wisten te bieden.”

2.2 Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december. Verzoeker bevestigt vooreerst dat zijn naam X is en dat hij Sri Lanka in 1992 verliet. Sinds die datum zou verzoeker niet meer teruggekeerd zijn. Hij verklaart dat hij in 1993 erkend werd als vluchteling in Frankrijk. Verzoeker wenst zijn eerder afgelegde verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) in te trekken.

Verzoeker stelt verder dat hij in Frankrijk asiel verkreeg omdat hij destijds in zijn thuisland verplicht werd om voor de LTTE te strijden. Hij verklaart zelf geen lid te zijn van de LTTE, maar gaf hen wel hulp, zoals dat verplicht was voor iedereen die verbleef in de door de LTTE gecontroleerde zones. Verzoeker haalt ook aan dat zijn twee broers omkwamen in gevechten en dat hij zelf gezocht werd door het leger.

Verzoeker stelt dat hij zich naar de wijsheid van de Raad zal gedragen ter beoordeling van de vraag of hij op heden nog een gevaar loopt voor zijn leven. Hij betoogt dat hij onmogelijk bewijs kan leveren van mogelijke problemen in geval van terugkeer naar Sri Lanka, gelet op het feit dat hij sinds 1993 niet meer terugkeerde. Hij verzoekt de Raad echter hem als voortzetting van een eerdere beslissing door Frankrijk, het statuut van vluchteling te willen toekennen.

Verzoeker vraagt de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming en is van oordeel dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 §2, c, van de voormelde wet van 15 december 1980 als gevolg van het aan de gang zijnde gewapende conflict. Verzoeker stelt dat hij zich naar de wijsheid van de Raad zal gedragen ter beoordeling van het bestaan van het risico op ernstige schade op het ogenblik dat er een beslissing genomen wordt in zijn dossier.

2.3 Verweerder is van oordeel dat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker eerder een asielaanvraag bij de Franse autoriteiten heeft ingediend en daar werd erkend als vluchteling, doch dat hij dit voor de DVZ heeft verzwegen. Verder wijst verweerder erop dat verzoeker voor het CGVS toegegeven heeft onder een valse identiteit asiel te hebben aangevraagd bij DVZ en dat hij erkend heeft dat zijn verklaringen voor de DVZ volledig gelogen waren. Verweerder stelt dat het CGVS tercht oordeelde dat er, gezien het algemeen geldende rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" geen geloof meer kan gehecht worden aan het geheel van verzoekers verklaringen. Verweerder verwijst naar de motivering terzake in de bestreden beslissing. Op grond van de toepassing van dit principe dient volgens verweerder de ingestelde vordering onontvankelijk verklaard te worden bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

2.4 De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 voorgeschreven uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan

oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift verklaart dat hij in 1993 erkend werd als vluchteling in Frankrijk, een gegeven dat hij bij zijn asielaanvraag in België niet meedeelde. Verzoeker ontkent evenmin dat hij (i) asiel aanvroeg onder de naam van zijn broer X M. terwijl zijn echte naam X is (ii) in Nederland verbleef. Uit verzoekers verklaringen op het CGVS blijkt tevens dat hij van 1992-1993 tot 2006 voortdurend in Frankrijk verbleef (administratief dossier, stuk 4, p. 3) waardoor zijn verklaringen op DVZ volledig worden ondermijnd.

Artikel 39/56 van de wet van de voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat de vreemdeling bij de Raad enkel een beroep tegen de beslissing van het CGVS kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die van de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar de interpretatie die bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang, opdat de vordering ontvankelijk zou zijn, persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (zie o.a. R.v.St., nr. 169.116, 20 maart 2007; R.v.St., nr.148.037, 4 augustus 2005; R.v.St., nr. 139.086, 12 januari 2005). Volgens het algemeen rechtsbeginsel "*Fraus omnia corrumpit*" (R.v.St., nr. 168.515, 5 maart 2007; R.v.St., nr. 116.620, 28 februari 2003; R.v.St., nr. 99.520, 5 oktober 2001; R.v.St., nr. 98.827, 12 september 2001), dat de openbare orde raakt, wordt het wettig karakter van het belang aangetast wanneer verzoeker de Belgische asielinstanties op intentionele wijze misleidt om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

Uit verzoekers handelswijze blijkt dat hij intentioneel en met bedrieglijk opzet (i) een valse naam gebruikte (ii) verzweeg dat hij in Frankrijk erkend werd als vluchteling (iii) een verblijf in Nederland verzweeg (iv) omtrent het voormelde leugenachtige verklaringen aflegde bij DVZ. Hieruit volgt dat het beroep onontvankelijk is wegens ontstentenis van het wettelijk vereiste rechtmatig belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 oktober 2007 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.